

K.J. BISHOP

ORAȘUL GRAVAT

Traducere de Mihai Samoilă și Mircea Pricăjan

TRITONIC
fiction.ro

Pentru Stuart

Mulțumiri

Multe mulțumiri lui Juliet Ulman și tuturor celor din Bantam Spectra, precum și lui Trent Jamieson, Geoffrey Maloney, Sean Wallace, Garry Nurrish, Howard Morhaim, Jeff VanderMeer, Jeff Ford, Luis Rodrigues, Kris Kemensley și Antoninei Franchey.

*Disprețuiesc și blestem mândria și plăcerile
decadente ale acelei nimicitoare ironii care
distruge precizia gândurilor noastre.*

Lautréamont, *Poésies*

PARTEA ÎNTÎI

1

Nu existau borne kilometrice în Ținutul de Aramă. Cel mai adesea călătorul își măsura distanța parcursă după timpul scurs între două ruine: o jumătate de zi de mers de la o fântină părăsită pînă la gura unei țevi de tun ivite din coasta unei dune, două ore pînă la scheletele unui om și catîrului său. Pămîntul pierdea bătălia cu timpul. Bătrîn și epuizat, el revărsa asupra tuturor lucrurilor o neputință totală, ca de ciudă.

În sudul țării, cîmpii cu arbuști uscați alternau cu porțiuni întinse de deșert. Un singur drum străbătea regiunea, făcînd legătura între cătunele răzlete și oaze și urmînd traiectoria unui zid de piatră abandonat ce fusese ridicat cu multă vreme în urmă de un despot războinic. De-a lungul zidului, la intervale mari, se aflau ruinele turnurilor de supraveghere și ale micilor forturi. Cea mai mare parte a zidului și a fortificațiilor erau complet ruinate însă, din loc în loc, se păstrasera și porțiuni aproape intacte care ofereau adăpost.

Într-o seară, în ultimele zile ale lunii lui Cuptor, pe cînd soarele se îndrepta spre asfințit, iar mușcătura razelor lui începea, în sfîrșit, să se piardă, drumul o conduse pe Raule, meșteră în ale vindecării, spre un turn cu trei pereți încă în condiții bune. În fața acestei priveliști promițătoare, trăsăturile ei întunecate lepădară încruntarea în care fuseseră încremenite în timpul după-amiezei înăbușitoare și monotone. Mai devreme, schimbase povești cu nomazii Harutaim a

căror direcție de mers îi adusesse pe drum, sau mai bine zis pe lângă el, căci nu priveau cu ochi buni cărările făcute de om. Niciodată nu poposeau lângă zid și o sfătuiră și pe Raule să facă la fel. Credeau că ruinele sînt bîntuite de spirite rele, de nemiloasele suflete ale trecutului care nu-și puteau găsi liniștea. Raule prefera însă adăposturile de piatră cerului liber.

Înăuntrul turnului găsi cenușa unui foc făcut mai devreme de altcineva, o sticlă, o cutie de conserve goală și un ghemotoc de bandaje murdare de sînge. Se dădu jos de pe cămilă și o lăsă să pască niște ierburi țepoase care creșteau prin pietrișul din jurul edificiului de piatră. După ce împinse gunoiul cu piciorul într-un colț, își instalează cortul lângă perete și aprinse un foc peste cel de dinainte. Mîncă niște bucăți uscate de carne de capră pe care le cumpărase de la nomazi. Devoră cu mai multă poftă o mîna de curmale pe care le prăji în vîrfurile unuia cuțit vechi deasupra focului pînă cînd se încinseră și se înmuiară. Cînd termină bruma de cină, rămase așezată dinaintea focului, înfășurată într-o pătură și cuprinsă de gînduri; deși obosită, nu reuși să adoarmă o dată cu venirea nopții.

După apusul soarelui, temperatura scăzu puternic și un vînt fioros începu să șuiere încolo și încoace peste boltă. În timp ce-l asculta, se gîndea cît de simplu era să-ți imaginezi vîrcolaci și djinni rătăcind prin întuneric sau să ți se pară că ai auzit clopotele cămilelor unei caravane de fantome trecînd pe drum.

Cînd în sfîrșit reuși să adoarmă visă numai morți. În ultimele zile, îi vedea ori de cîte ori închidea ochii.

Zidul se termina în orașul Stîncea Dovezii. Soarele părea un rug de seară, pămîntul era prăjit și atacat de muște. Raule stătea moleșită în șa. Era atît de transpirată, încît bluza și pantalonii i se lipiseră de piele, iar picioarele i se coceau în cizme. Privi în jur fără entuziasm.

Ca mai toate așezările din Ținutul de Aramă părea ridicată pe ruinele alteia mai vechi, dispărute de mult. Singurele suflete care se vedeau erau cîțiva bătrîni ce moțâiau pe verande și în balcoane, încremeniți ca niște statui de lemn. Uși închise și ferestre cu obloanele trase întregiau impresia de cuib părăsit.

La marginea orașului se afla un han construit din fier vechi. Avea o verandă de cărămidă, acoperită de o prelată și umbrită de un palmier din cale afară de uscat. O pătură întinsă pe o sîrmă servea drept ușă, în timp ce niște saci acopereau ferestrele, ascunzînd interiorul. Patru cămile erau prîponite de zăbrelele unui gard în fața verandei. Raule le privi. Păreau bune de călărit și aveau spatele frumos acoperit cu pături, dar le lipseau cu desăvîrșire clopotele.

Raule descălecă, își legă cămila de palmier și se îndreptă spre ușă. Căra cu ea sacul cu ierburi care-i anunța meșteșugul pașnic, iar mîna dreaptă o ținea lîngă flinta pe care și-o făcuse dintr-o pușcă de vîna-toare căreia îi tăiase aproape toată țeava cu ferăstrăul.

Dădu pătura la o parte și intră. Înăuntru era întuneric, rumeguș împrăștiat pe podea și o mulțime de muște care bîziiu. Era un aer atît de înțepător și atît de fierbinte, încît îi tăia respirația. Temperatura de afară părea mult mai plăcută în comparație cu cea dinăuntru. Singurii clienți erau patru bărbați care jucau cărți la o masă plină cu sticle, pahare și teancuri de bancnote. Toți patru aveau straie în culori sumbre, erau înarmați pînă în dinți și înfășurați în cartușiere, cu pălării cu boruri largi care le umbreau trăsăturile. Sămîntă de scandal. Se întoarseră și o priviră pe Raule.

Unul dintre ei, un bărbat subțirel, era înfășurat într-o mantie neagră și avea nasul și gura acoperite cu o pînză care-l ferea de praf. Raule zîmbi în sinea ei de caricatura aceea de bandit. Apoi privirea i se opri asupra sabiei care îi atirna pe coapsa stîngă și al cărei vîrf

ajungea la podea, puțin în spatele lui. Teaca aceea lungă și puțin curbată îi era cunoscută.

Omul își trase în jos borul pălăriei, ca și când ar fi vrut să se ferească de ochii ei. Apoi degetele lui acoperite de mânuși negre începură să bată darabana pe masă parcă plictisite, iar Raule percepse mesajul pe care îl transmitea mișcarea lor:

— Ne bucură apariția ta. Mai așteaptă puțin.

Privirile celorlalți trei îi transmiteau în mod clar același mesaj de „așteaptă“, dar din cu totul alte motive. Nu-și făcea griji în această privință; mai târziu aveau să fie beți morți.

Cu excepția fantomelor care-i apăreau în vise, Raule nu mai văzuse o față cunoscută, fie ea a unui dușman ori a unui prieten, de mai bine de o jumătate de an. Deși îi trecu prin minte să plece imediat, dusese o viață mult prea însingurată în ultima vreme și hotărî să rămână. Vrînd să bea ceva și, dacă s-ar fi putut, să găsească puțină apă cu care să se spele, se îndreptă spre bar. Nu era nimeni acolo. Simți un miros de carne crudă.

Uitîndu-se peste tejghea, văzu corpul unui bărbat în vîrstă care nu putea fi altul decît hangiul. Un obiect greu și ascuțit îi despicasă capul ca pe un ou. Sîngele din jurul lui era încă proaspăt. Pe un raft din spatele barului zăceau cîteva sticle, dar Raule hotărî să se abțină deocamdată de la alcool. Între două plăci de tablă din peretele din spate era o spărtură dincolo de care se putea vedea o altă cameră. Fără să se mai uite o dată la cei patru bărbați, Raule porni spre locul acela.

— Femeie, stai pe loc!

Nu era vocea celui cu care se salutase. Era mai aspră și mai dură. Raule se opri.

— Cum crezi că a murit omul acela? se auzi vocea târăgănată.

— După părerea mea, răspunse Raule fără să se întoarcă, a căzut și s-a lovit la cap.

Preț de câteva secunde se auziră niște hohote de râs hidos. Apoi amestecatul și trîntitul cărților pe masă anunțară reluarea jocului.

Încercaseră doar să glumească pe seama ei.

Raule trecu prin deschizătură și se trezi într-un fel de dormitor-magazie. Pe rafturi erau cîteva saci cu fasole și niște cîrnați vechi. Pe jos zăcea un seif gol care fusese deschis cu forța. O ușă cu geamuri rotunde de un verde spălăcit dădea spre o curte exterioară. Raule miși ochii, surprinsă de lumină. În colțul curții era o pompă cu o găleată alături. Încercă să pompeze, dar apa ieși foarte murdară. Luă totuși puțină în pumni și se udă pe cap și pe gît. În cutele palmelor îi rămaseră urme de mizerie. Nu avea de gînd să bea din apa aceea, în schimb luă o găleată plină ca să-i dea cămilei, căreia îi era probabil sete, și ocoli clădirea. Cămila luă câteva guri de apă apoi lovi disprețuitor găleata cu piciorul vărsînd apa pe care pămîntul uscat o înghiți într-o clipă.

Raule bău dintr-unul dintre bidoanele pe care le avea, apoi se așeză sub palmier.

Soarele cobora ușor de pe cer. Umbrele se tot lungeau. Un ciine slab, cu trei picioare, traversă strada schiopătînd. Niște furnici arămii, cam cît jumătate din degetul ei mare, ieșiră dintr-o gaură de lîngă picioarele ei. Începu să le numere.

După ce numără nouă sute treisprezece furnici, auzi focuri de armă înăuntru.

Deși se așteptase oarecum la așa ceva, pocnetul asurzitor o făcu să tresară. Sări de pe verandă și se întinse cu fața la pămînt. Auzi câteva revolve golindu-se iute și bărbați mugind ca niște tauri.

Apoi se reinstală liniștea.

Raule se furișă către ușă. Lungită la pămînt, ridică un pic marginea de jos a păturii și trase cu ochiul înăuntru. Siluete întunecate zăceau printre cioburi și scaune răsturnate. Numai omul cu fața acoperită se afla în picioare, învăluit în fum de praf de pușcă, sub lumina

razelor ce pătrundeau prin găurile proaspăt făcute de gloanțe în pereți și acoperiș. Bărbatul încarcă din nou cele două revolve cu țevă lungă pe care le ținea în mâini și le băgă în tocuri. Apoi scoase din teaca curbată iataganul pe care îl repezi de trei ori, tăind capetele celor trei bărbați prăbușiți. Aceea era metoda lui preferată de a se asigura că adversarii erau morți. Raule își spuse că obiceiul acela îi dădea bărbatului și o stare de confort psihic, tot așa cum unii au obiceiul de a îndrepta tablourile de pe pereți sau poartă tot timpul un anumit articol vestimentar.

Se ridică în picioare. Când vru să dea pătura la o parte, sîrma se desprinse și căzu. Bărbatul tresări și ridică sabia. Văzînd că nu era decît Raule, o lăsă din nou în jos.

Raule păși înăuntru și înaintă prin fum, apoi se opri la mică distanță de bărbat și de mocirla de rumeguș și sînge în care stătea. Aruncă o privire spre cadavre.

— Care din ei a trișat?

— Tu care crezi?

Vocea din spatele vălului era plăcută, cu un timbru presărat cu inflexiuni fine ce trădau un accent nordic.

— Se pare că nu ți-ai pierdut deloc îndemînarea, Gwynn!

— Ce nu folosești, pierzi, spuse el cu răceală.

Își șterse sabia pe mîneca celui mai apropiat cadavru, apoi o puse la loc în teacă. Își dădu jos pălăria, apoi mantia și vâlul, scoțînd la iveală un chip ciudat: o față albă, cu linii ușor ascuțite, pe care apărea expresia elegantă a unui calm urban. Avea ochii de un verde spălăcit ca al oceanului. Părul îi era negru, lung, strîns în coadă.

— Mă bucur să te văd, Raule, spuse el.

Găsind o sticlă și un pahar încă întregi, își turnă de băut.

— Vrei și tu?

— Poate mai tîrziu.